

lovelse. Efter Folketingets Forslag var Regelen den, at hvis en Mand besvangrede sin forlovede og derefter hævdede Forlovelsen, uden at der kunde bebrejdes hende noget, skulde han ikke alene betale hende en passende Erstatning, saaledes som han ogsaa skal efter det nu forelagte Forslags § 2, men i slige Tilfælde skulde den besvangrede Kvinde kendes berettiget til at bære hans Efternavn og til en vis Grad have Stilling som en fraskilt Hustru. Og hvad vigtigere var: Barnet skulde have Arveret efter ham og bære sin Faders Efternavn, hvis dette ønskedes fra Moderens Side. Men alle disse humane Bestemmelser har den højtærede Justitsminister strøget med nogle, forekommer det mig, intetsigende Udtalelser i Bemærkningerne til § 2. Jeg beklager dette, thi ganske vist kunde jeg godt selv tænke mig at pille ved § 2, da Forlovelse, som jeg nærmere udviklede sidst, retlig set og med den foregaaende Udvikling for Øje i al Almindelighed ikke kan siges at være et rigtig fast Begreb at knytte nogen som helst indgaaende Retsvirkninger til. Konsekvensen heraf maatte imidlertid blive, at man i § 2 definerede, hvad man i disse Tilfælde vilde kræve for at statuere en Forlovelse, men ikke at man, som af den højtærede Justitsminister foreslaaet, prisgiver Moderens og Barnets Interesser, hvor der virkelig har været Tale om en fast Forlovelse, hvor der har været paatænkt et Ægteskab. Thi dette er efter mit Skøn Udtryk for en vis Mandfolkebetragtning, og det er Synd navnlig overfor det Barn, der, om jeg saa maa sige, er kommet til Verden i fuldstændig god Tro.

Med Hensyn til Kapitel 2 om Betingelserne for Ægteskab udtalte jeg ved Forhandlingen i Fjor — det kan læses i Lands tingets Forhandlinger Sp. 1278 —, at jeg fandt Regelen i § 11, jfr. § 20, 5te Punktum, om den skriftlige Erklæring, der skal afgives vedrørende Kønssygdomme, uheldig; saaledes som den tænkes gennemført, begunstiger den i Virkeligheden kun Hykleriet og fremkalder falske Erklæringer paa Tro og Love til yderligere Svækkelse af den i Forvejen meget svagelige offentlige Moral. Jeg beklager, at den højtærede Justitsminister ikke her har taget et noget mere rationelt Standpunkt, og ligeledes finder jeg Regelen i § 18 om, at Forsørgelseskommunen vedvarende skal give Samtykke til fast fattigunderstøttede Mænds Ægteskab, baade forældet og upraktisk. Det udviklede jeg ogsaa meget udførligt sidst, men det rører formentlig ikke den højtærede Justitsminister. Til Gengæld er jeg enig med ham i, at der i Undtagelsestilfælde bør kunne gives Dis-

pensation til Ægteskab mellem besvogrede selv i den rette Linie. Men mon den højtærede Justitsminister har været klar over, at han her er kommet i Uoverensstemmelse med Apostlen Paulus, der bæres i Spidsen for hele det kirkelige Udvalg, og er den højtærede Justitsminister virkelig stærk nok til at modstaa en saadan Koalition? Tør han virkelig give sig selv denne Dispensationsret, som strider mod den kirkelige Tradition, der er bygget paa bestemte Udtalelser ikke blot i det gamle, men ogsaa i det nye Testamente, saaledes som det kirkelige Udvalg truende skriver under Henvisning til, at en Mand i den korinthiske Menighed levede i ægteskabelig Forbindelse med sin Stifmoder? Rent personlig føler jeg mig ikke trykket ved Tanken om, at Reglerne i Danmark i 1921 ikke bliver nøjagtig de samme som dem, Paulus vilde have indført i Korinth for op imod 2 000 Aar siden, og jeg tror heller ikke, den mandlige Befolkning her i Landet har nogen overdreven Tilbøjelighed til Giftermaal med Stifmødre eller Svigermødre. Men hvorledes vil en saa konservativ Mand som den højtærede Justitsminister forsvare denne Uoverensstemmelse? Jeg er bange for, det vil blive vanskeligt, selv om jeg skal gøre, hvad jeg kan, for at støtte ham.

Hvad det næste Kapitel, Lysningsreglerne, angaar, saa forbauser det mig, at den høje Regering, der gerne vil spare alt, hvad spares kan, ikke nogen Sinde synes tilbøjelig til at spare paa Skriverier og Attestmageri. Der nedlægges i Virkeligheden aldrig Forbud mod Ægteskab paa Grund af Lysning. Den højtærede Justitsminister vader i dette Kapitel i Forloverattester, i baade tomme og dyre Traditioner, samt i saa meget Omsvøb og saa mange overflødige Attester, som muligt, han har endogsaa forøget Antallet. Det er Punkter, hvor vi meget gerne vil hjælpe Regeringen med at spare; alle disse bureaukratiske Snurrepiberier, som det vrimler med her, ønsker vi afskaffet, og jeg venter den højtærede Justitsministers Tak herfor. I øvrigt skal jeg forbigaa alle Detailreglerne i Kapitel 3 eller i alt Fald gemme Bemærkningerne til Udvalget, ogsaa Regelen om Kongebrev, som den højtærede Minister næsten synes at betragte som en Art legal Pengeafpresning, et Skatteobjekt. Kun skal jeg endnu om Attesterne gøre den ene Bemærkning, at den eneste Attest, den højtærede Justitsminister stryger, er en Attest, som jeg absolut vilde have bibeholdt; saadan gaar det jo altid. Det er nemlig den Attest, som skal indeholde Oplysninger om, hvorvidt nogen af Ægtefællerne har Børn